

Zondagsschoolboekje

Titel: De gescheurde Bijbel

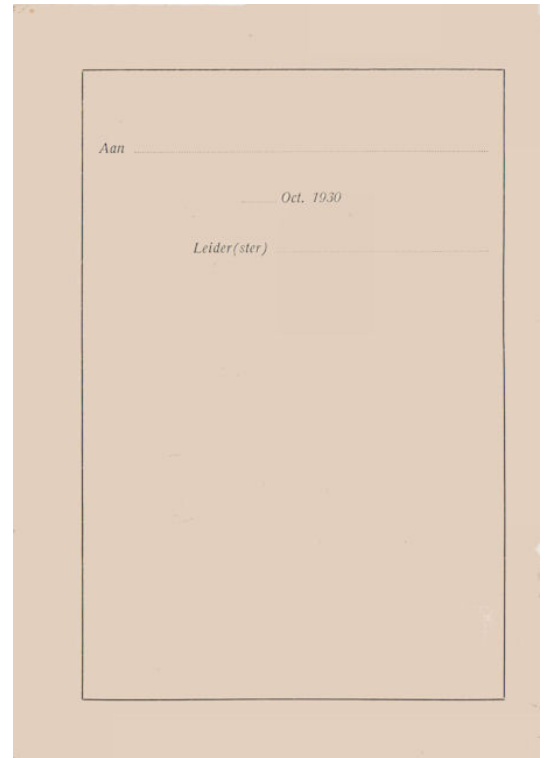
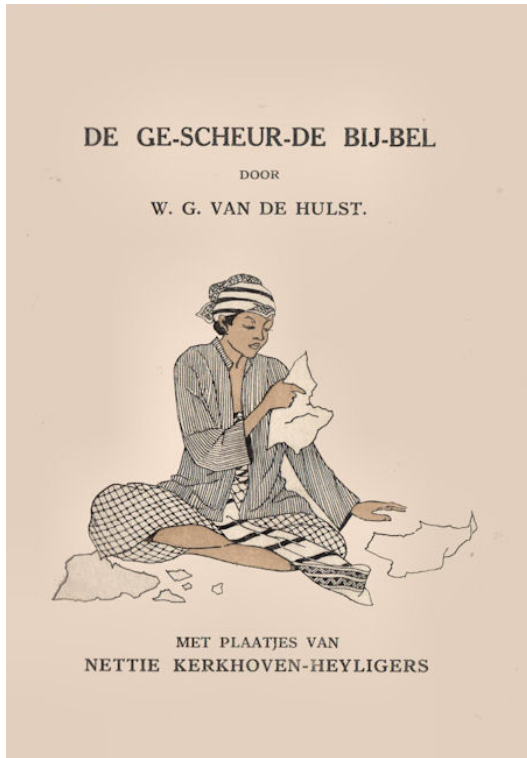
Auteur: W.G. van de Hulst

Illustrator: Netty Kerkhoven-Heyligers

Uitgever: Jeugdcommissie van het Nederlandsch B

Druk: 1

Jaar van uitgave: 1930

DE GE-SCHEUR-DE BIJ-BEL.

Weet je 't nog?
Weet je nog, hoe dat hoo-ge, stil-le huis heet?
Weet je 't niet meer?
Kijk dan eens naar dat kleine raam *naast* de hoo-ge stoep.

Dat gaat o-pen. Er komt iets uit. Er komt een *boek* uit, heel net-jes in pa-pier ge-pakt. En er komt nóg een boek uit en nóg een, en al-wéér een... al maar *boeken*. Niet tien, niet hon-derd; maar *dui-zend*, en nóg eens, nóg eens dui-zend...

Een man legt ze voor-zich-tig op een wa-gen. En de wa-gen rijdt weg....

Wéét je nu al, hoe dat hoo-ge, stil-le huis heet? Wéét je al, wel-ke boe-ken dat zijn? Weet je al, waar ze heen-gaan?

Neen? Weet je het nog niet?

Kom dan maar mee....

De hoo-ge stoep op, de bree-de gang door, en dan naar bo-ven. Daar is een stil-le, een heel mooi-e ka-mer. Ga maar bin-nen. Dat mág wel.

Ja, — hier ben je wel eens miéér ge-weest. Weet je *dat* nog?

Je kwam er om te luis-te-ren, o zoo stil te luis-te-ren... Er was nie-mand in die stil-le ka-mer. En toch hoor-de je mooi-e ver-tel-sels, al maar mooi-e ver-tel-sels.

Dat de-den die ou-de boe-ken, daar in de gruo-te kas-ten met de gla-zen deu-ren.

Ze fluis-ter-den heel zacht. Je kon het al-leen ver-staan, als je heel, héél *stil* was.

Ie-der boek fluis-ter-de zijn *ei-gen* ver-tel-sel; — uit zijn *ei-gen* le-ven.

Wéét je dat nog?... Ja?

3

Stil!... Hoor dan!
Daar fluis-tert er al een.
Is het een *droe-vig* ver-haal?
Is het een *blij* ver-haal?
Luis-ter!....

Dat ou-de boek zegt: „Ik ben erg lee-lijk; zie je wel?... Mijn bla-den lig-gen los; ze zijn ge-scheurd en vol vlek-ken; ze heb-ben al-le-maal vou-wen en kreu-kels. En ik ben veel van mijn bla-den *kwijt*. Jammer, hè?

Ja, hoor, — ik ben èrg oud, en erg lee-lijk; ik ben heel ge-brek-kig. Dat maakt mij tòch *niet* ver-drie-tig. Iets an-ders maakt mij *wel* ver-drie-tig.

Weet je, wat dat is? Zal ik dat eens ver-tel-len?....

Eens — heel lang ge-le-den — was ik *mooi* en *nieuw*. Er ston-den *vijf* gou-den let-ters op mijn rug. Mijn bla-den wa-ren wit en glan-zend. Niet één lag los. Niet één was gescheurd.

Een man nam mij mee. Ik reis-de in een schip o-ver de groo-te zee naar een heel ver land, waar *brui-ne* men-schen woon-den.

Die man was een zen-de-ling.

Blz. 4. Hij nam mij mee, overal heen.

4

Hij hield heel veel van mij. Hij las el-ken dag in mij. Hij sloeg mijn mooi-e bla-den voor-zich-tig om.

Hij zei: „Ik zal de men-schen in het ver-re land ver-tel-len gaan, wat ik lees in het boek.... Zij zijn zoo bang. Ze zijn zoo bang voor boo-ze gees-ten. Ze *moe-ten* niet bang zijn. De Hee-re Je-zus, die in de he-mel woont, ziet hen wel. Hij wil hen geluk-kig ma-ken en blij, als zij hem lief-heb-ben.... Maar die ar-me men-schen

we-ten dat niet. Ik zal het hun ver-tel-len gaan. Het staat in dit mooi-e boek.”

Hij nam mij mee, o-ver-al heen.

Hij nam mij ook mee naar het ar-me, hou-ten kerk-je in het ver-re land.

Ik lag o-pen op de les-se-naar.

En de vreem-de, brui-ne men-schen kwa-men luis-te-ren.

Ze ke-ken ook naar mij, — heel eer-bie-dig.

En de zen-de-ling zei: „Er staat iets heel moois in dit

Blz. 4. Ze keken ook naar mij — heel eerbiedig.

5

boek. Een blij-de bood-schap. Je móet niet bang zijn....

Je moet den Hee-re Je-zus lief-heb-ben, die in de schoo-ne he-mel woont, en die al-les ziet. Je moet doen, wat Hij zegt....

Luis-ter, dat staat al-le-maal in dit mooi-e boek.

Dit is het *Woord van God*. Dit boek heeft God aan de men-schen ge-ge-ven.... Luis-ter! Ik zal je *al-les* ver-tel-len.

En als je in den Hee-re Je-zus ge-looft en Hem lief-hebt, zúl je niet bang meer zijn. Je zult *blij* en *ge-luk-kig* zijn. En eens zul je óók in de schoo-ne he-mel ko-men, bij God....

Luis-ter goed! Dit boek is een *heer-lijk* boek.”

Dát zei de zen-de-ling.

En de men-schen met hun ban-ge hart luis-ter-den.

O ja, ze luis-ter-den heel best.

Maar zij *be-gre-pen* toch niet goed, wat de zen-de-ling zei.

Ze ke-ken vaak naar mij. Ze raak-ten me soms aan met hun brui-ne vin-gers; — heel voor-zich-tig, heel eer-bie-dig.

Die ar-me, ban-ge men-schen dach-ten, dat ik een *too-ver-boek* was. Ze dach-ten, dat ik hen blij en ge-luk-kig ma-ken kon. Ze dach-ten, dat ik hen in de schoo-ne he-mel bren-gen kon.

Blz. 6. Ze hadden mij weggestolen.

6

En toen....?

Toen is er iets heel ergs ge-beurd.

't Was in de nacht; in de heel don-ke-re nacht.... De zen-de-ling sliep. Ik lag op een ta-fel-tje naast zijn bed.

Toen ging het raam o-pen; — heel zacht.

Er klom een man naar bin-nen; en nóg een.... Ze kro-pen op hun knie-en sa-men naar het bed; — o zoo zacht, o zoo voor-zich-tig.

Ze ke-ken naar den zen-de-ling. Ze zei-den: „Hij slaapt. Hij kan niets zien.”

En toen, — toen pak-ten ze mij.... Ze rol-den me vlug in een doek, en ze kro-pen weer weg, heel haas-tig, het raam uit.

Ze had-den mij weg-ge-sto-len.

Waar-óm?... O, die dom-me men-schen!

Ze wil-den blij en ge-luk-kig wor-den. En ze dach-ten: „Wij gaan dat *boek* ste-len. Dat is een *too-ver-boek*.”

Ja, — maar het werd nog *veel* er-ger.

De twee die-ven kwa-men bij de an-de-re brui-ne men-schen. En die zei-den: „Wij *moe-ten* eer-lijk sa-men dee-len”.... Toen sne-den ze al mijn bla-den los.

Wat jam-mer, hè?

En ie-der pak-te, wat hij pak-ken kón.

Ze ruk-ten en ze trok-ken, en ze voch-ten om mijn bla-den.

Och, al mijn mooi-e, glan-zen-de bla-den scheur-den en kreu-kel-den. Ze kwa-men vol vlek-ken en rim-pels....

De *ko-ning* kreeg mijn rug met de vijf gou-den let-ters.

En de men-schen *dans-ten* van de pret.
Ze zei-den: „„Wij heb-ben het too-ver-boek. We zul-len ge-luk-kig zijn. We zul-len ook in de schoo-ne he-mel ko-men.””

Ze na-men me mee.

Ze ke-ken naar mijn let-ters, en naar mijn woor-den; — och, ze be-gre-pen er niets van, héé-le-maal *niets*. Ze wil-den mijn woor-den *le-zen*; maar ze *kon-den* het niet. Het wa-ren vreem-de woor-den voor hen. Het wa-ren woor-den uit een an-der land, heel ver weg. . . .

Neen, niet één kon ze be-grij-pen.
Ze heb-ben mijn bla-den weg-ge-stopt, thuis. Ze dach-ten: „„Wij zul-len die bla-den goed be-wa-ren: het zijn too-ver-din-gen.””

O, die ar-me, dom-me men-schen!

In het dorp woon-de een lief, klein meis-je.
Ze werd ziek, èrg ziek.

De dok-ters kwamen. Maar dat wa-ren geen *ech-te* dok-ters. Het wa-ren too-ve-naars. Ze de-den heel vreem-

Blz. 6. Ze vochten om mijn bladen.

De va-der zei: „„Wij *kun-nen* de woor-den van dat boek niet *le-zen*. Zij zijn heel *vreemd* voor ons.””

En de zen-de-ling zei: „„Ik wil je wel hel-pen. Ik wil je al-les wel ver-tel-len. Dan zul je hoo-ren, dat de Hee-re Je-zus ook de *kin-de-ren* lief-heeft. . . .””

Toen kniel-de hij neer bij het bed.

Hij bad.

Hij bad voor het lie-ve, klei-ne meis-je. Hij bad ook voor de ar-me, dom-me men-schen.

Hij heeft mijn ge-kreuk-te blad mee-ge-no-men. En hij is in al-le hui-zen ge-gaan, om mijn bla-den weer te zoe-ken; — ook in het huis van den ko-ning.

Toen heeft hij ze bij el-kaar ge-legd.

En mijn ge-scheur-de rug er voor-zich-tig om-heen.

Hij heeft ze *ge-teid* . . .

Er wa-ren veel bla-den wég. Die heeft hij nooit weer *kun-nen* vinden.

Maar—de zen-de-ling hield tóch veel van mij.

Ik lag tóch naast zijn bed.

Blz. 6. De koning kreeg mijn rug met de vijf gouden letters.

de klee-ren aan, en ze schreeuw-den en ze dans-ten. 't Gaf niets. Het klei-ne meis-je werd nóg er-ger ziek. . . . Nie-mand kon haar hel-pen.

Haar va-der was zoo be-droefd.

Hij dacht: „„Nu gaat mijn lie-ve, klei-ne meis-je dood. . . . Maar — ik weet wat. Ik zal zoo'n too-ver-ding on-der haar hoofd-je leg-gen. Dát zal wel hel-pen.””

't Gaf niets.

De zen-de-ling kwam.

Hij zei: „„Ik zal voor het lie-ve, klei-ne meis-je *bid-den*. De Heer in de he-mel ziet haar wel in haar pijn.””

Hij leg-de zijn hand op haar hoofd-je.

O, toen schrok hij. . . . Toen zag hij op-teens één van *mijn* bla-den lig-gen.

Hij vroeg: „„Hoe kan dat?””

En de va-der zei: „„Wij heb-ben uw mooi-e boek weg-ge-no-men. Het is een too-ver-boek. Wij heb-ben ie-der een stuk-je er-van. . . . Maar het helpt niet.””

De zen-de-ling werd heel *ver-drie-tig*.

Niet om zijn mooi-e boek, o neen! . . . maar om die ar-me, dom-me men-schen. Hij had zoo'n me-de-lij met hen.

Hij zei: „„Foei! Dat blad is geen too-ver-blad. O, al had je een *hee-le* Bij-bel, een prach-ti-ge, — al had je *tien*, al had je *hon-derd* Bij-bels dan zou je tóch niet blij en ge-luk-kig zijn. . . . Je moet den Hee-re Je-zus lief-heb-ben; en Hem al-les vra-gen. *Hij* al-leen kan hel-pen. . . . Dat staat in die bla-den te *le-zen*. Maar de Bij-bel is geen *too-ver-boek*, Foei!””

Hij nam mij tóch mee naar het ou-de kerk-je; èl-ken Zon-dag.

Hij las veel in mij.

En hij ver-tel-de de brui-ne men-schen al de mooi-e ge-schie-de-nis-sen, die hij in mijn ge-kreuk-te bla-den las.

Hij zei: „„God zèlf spreekt in de Bij-bel tot de men-schen. . . . Ik wil-de zoo graag, dat je die mooi-e Bij-bel óók *le-zen* kon. 't Is zoo jam-mer: je kunt die vreem-de woor-den niet ver-staan. . . . Maar — ik heb iets moois be-dacht.

Heb maar ge-duld, hoor! Ik zal een brief schrij-ven naar het land, waar ik vroe-ger ge-woond heb. Daar zijn veel goe-de men-schen, die óók den Hee-re Je-zus lief-heb-ben. . . . Ik zal een brief schrij-ven aan hen. . . . En dán. . . .!””

Toen is er iets vreemds met mij ge-beurd.

De zen-de-ling heeft mij in-ge-pakt, heel voor-zich-tig, en met veel zorg. Hij leg-de zijn hand op mij, en hij zei: „„Mijn trou-we Bij-bel, je hebt je werk ge-daan. Nu mag je rus-ten gaan.””

Toen heeft hij mij naar een schip ge-bracht.

Ik ben weer ge-va-ren o-ver de groot-te zee; naar mijn ei-gen land te-rug. . . . De brief ging ook mee.

En nu. . . .? Nu lig ik hier in de stil-le ka-mer, in de mooi-e kast. En hier ko-men geen die-ven.

Ik lig hier al lan-ge ja-ren.

Of de zen-de-ling nog *leeft*, — weet ik niet.

11

Of de brui-ne men-schen, die mij zoo oud en lee-lijk maak-ten, nog le-ven, — weet ik niet.

Het lie-ve, klei-ne meis-je, dat eens met haar zie-ke hoofd-je op een van mijn bla-den lag, is weer hee-te-maal be-ter ge-wor-den. Dat heeft *niet* mijn ge-kreuk-te blad ge-daen. Dat heeft *God* ge-daen.... Dat klei-ne meis-je van eens zal nu wel een heel ou-de vrouw ge-wor-den zijn....

Ja, het is al lang, héél lang ge-le-den.

Ik ben nu al lan-ge ja-ren een ou-de, ver-kreu-kel-de Bij-bel. Maar dát maakt mij niet ver-drie-tig. En op die ar-me, brui-ne men-schen van dat ver-re land ben ik niet boos.

Iets *an-ders* maakt mij ver-drie-tig.

Weet je nu wat dat is?

Mijn woor-den wa-ren zoo vreemd voor hen. En ik wil-de hun zoo graag de weg naar de he-mel wij-zen, naar God. Maar zij kon-den mij niet ver-staan.

Zou-den zij goed naar den zen-de-ling heb-ben ge-luis-terd?

Zou-den zij tóch de weg naar de he-mel heb-ben ge-von-den?

Ik weet het niet.

En dat — dát maakt mij ver-drie-tig."

Nu is de mooi-e ver-tel-ling van het ou-de boek uit. Nu is het weer heel stil ge-wor-den in de mooi-e ka-mer met de hoo-ge kas-ten.

Was het een *droe-vig* ver-haal?

12

Was het een *blij* ver-haal?

Een *blij*, — ja heusch een *blij* ver-haal, maar de ou-de Bij-bel weet dat niet. Hoor maar!

De brief van den zen-de-ling is ook mee-ge-reisd o-ver de groo-te zee. Hij is ge-ko-men hier in dit groo-te huis.

Aan die lan-ge, groe-ne ta-fel daar za-ten hee-ren. Zij heb-ben de brief ge-le-zen. Zij zei-den: „Wij zen-den uit dit huis o-ver-al Bij-bels heen: al-le men-schen moe-ten het Woord van God le-zen. Maar — voor die ar-me, brui-ne men-schen daar-ginds in de ver-te heb-ben wij geen Bij-bels. Hoe jam-mer is dat.

Maar — wij zul-len doen, wat de zen-de-ling vraagt in zijn brief: Wij zul-len ook Bij-bels la-ten druk-ken met de ech-te woor-den van dat vreem-de land....

En de zen-de-ling zal wel schrij-ven aan ons *wel-ke* woor-den dat zijn moe-ten. Hij kent ze wel. Dan kun-nen die brui-ne men-schen ook le-zen in het boek van God. Dan kun-nen zij ook de weg naar de he-mel vin-den.

't Zal veel geld kos-ten, heel veel geld. Die brui-ne men-schen kun-nen dat niet be-ta-len. Maar dat is niet erg. Wij zul-len geld vra-gen aan al-le men-schen in ons land, die den Hee-re Je-zus lief-heb-ben. Die zul-ten ons wel geld wil-len ge-ven, — de rij-ken veel, de ar-men wei-nig. De kin-de-ren mo-gen ook mee-doen.... En voor dat geld zul-len wij Bij-bels la-ten druk-ken in de vreem-de taal. Die zul-len we aan den zen-de-ling stu-ren. Wat zal hij blij zijn!

13

En de Heer in de he-mel zal de men-schen van het ver-re vreem-de land ze-ge-nen."

Dát zei-den die hee-ren aan de groe-ne ta-fel. En... ze *de-den* het ook.

En weet je wat ze óók zei-den?

„Die ar-me, ou-de, ver-kreu-kel-de Bij-bel van den zen-de-ling zul-len we zui-nig be-wa-ren. Die kan nog dik-wijls

Blz. 8. Hij vroeg: „Hoe kan dat?”

ver-tel-len van die ar-me, dom-me men-schen daar-ginds. Hij heeft nu zijn werk ge-daen. Hij mag nu rus-ten gaan."

Zoo is 't ge-beurd.

De men-schen *heb-ben* geld ge-ge-ven. En de du-re Bij-bels *zijn* naar 't vreem-de land ge-gaan.

Dat is al lang ge-le-den.

Die hee-ren van de groe-ne ta-fel zijn er niet meer.

14

Ve-len van hen zijn al ge-stor-ven. De zen-de-ling leeft ook niet meer.

Maar — er zijn nu nog zoo-veel an-de-re zen-de-ling-en in de ver-re vreem-de lan-den; nog veel meer dan vroe-ger. En die vra-gen ook vreem-de Bij-bels voor hun brui-ne men-schen.

Zul-len zij óók groo-te pak-ken met du-re Bij-bels krij-gen?

Blz. 15. Een stui-vertje van een kind is evengoed als een rijks-daalder van een rijken man.

Kijk eens! De deur van de stil-le ka-mer gaat o-pen. Er ko-men hee-ren bin-nen. Ze gaan aan de lan-ge, groe-ne ta-fel zit-ten. 't Zijn *an-de-re* hee-ren dan vroe-ger, maar ze doen *het-zelf-de* werk.

Zij zen-den ook Bij-bels weg, hon-der-den, dui-zen-den. Die gaan door ons hee-le land. Die gaan naar de ker-ken en naar de Zon-dag-scho-len; die gaan naar de sol-da-ten

in de ka-zer-ne, en naar de ma-tro-zen op de groo-te zee; die gaan o-ver-al heen.

Maar — er gaan ook Bij-bels naar de zen-de-lin-gen, hoor! Heel vreem-de, du-re bij-bels, die wij niet le-zen kun-nen.

Die hee-ren, en de men-schen, die hen hel-pen wil-len, hee-ten nu nog: *Het Ne-der-landsch Bij-bel-ge-noot-schap*.

Ja ze-ker, — en kin-de-ren mo-gen ook mee-hel-pen. Een stui-ver-tje van een kind is e-ven-goed als een rijks-daal-der van een rij-ken man....

Ga je nu mee weg?

De Bij-bels in de hoo-ge, stil-le kas-ten ver-tel-len nu toch niet meer. *La-ter* mis-schien.

Die hee-ren daar den-ken en pra-ten. Ze zor-gen al-maar voor *nieu-we* Bij-bels.

Wij gaan zacht weer weg.

En we ko-men weer bui-ten op de gracht; op de Hee-ren-gracht in Am-ster-dam.

En kijk *nu* nog eens naar het groo-te huis; — en naar het klei-ne raam naast de stoep; — en naar de pak-ken, die daar-uit ko-men.

Wéét je nu weer, hoe dat huis heet?

„*Het Bij-bel-huis!*”

Goed zoo!....

En weet je nu ook, hoe je hel-pen kunt? En *wil* je dat wel?.... Ja?

Goed zoo!

